

РЕШЕНИЕ

№ 7485

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **6351** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, от името на М. Е. А. – гражданин на Турция, против постановен на 08.06.2020 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция Отказ, рег. № ANK 20000654 за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление № ANK 20000654/29.01.2020 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира показания на свидетел – Л. З. М., за която е налично доказателство за сключен в РБ граждански брак с жалбоподателя; заявява искане за възстановяване на разноски за водене на делото, като представя списък.

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата. По негово искане Съдът изиска служебно писмени доказателства от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР, обосноваващи причината, поради която е отказана виза. Претендира юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната преписка и тези, представени от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят М. Е. А. – гражданин на Турция е заявил (л. 10 от делото) на 29.01.2020 г. пред Посолството на РБ в А. - Турция желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ, мотивирано от това, че е сключил на 25.11.2019 г. (л. 15) в [населено място] граждански брак с Л. З. М., която е гражданин на РБ. Представил е документи, сред които и: удостоверението за сключен граждански брак; договор за наем на жилищен имот (л. 23 от настоящото дело), с наемател жалбоподателя; удостоверение от Банка [фирма] (л. 26), за налична банкова сметка към м. 01.2020 г. – 7 007 лева. На 08.06.2020 г., видно от представено по делото копие (л. 42) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17, вр. чл. 26, ал. 4, т. 1, т. 4 от Закона за чужденците в РБ“ и мотиви (цитат): „В резултат на проверка е установено, че лицата не живеят заедно и съпругата дава противоречиви данни за важна лична информация за съпруга. На лице са основателни съмнения, че бракът е фиктивен“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Видно е от докладната записка, от 11.03.2020 г. (л. 72), че от Група „Миграция“, при Областната дирекция на МВР – Х. е извършена на 19.02.2020 г. полицейска проверка в [населено място], на адреса, посочен във вече цитирания договор за наем на жилищен имот, но там не са открити обитатели. В проведен по телефона разговор Л. З. М. (съпругата) заявила, че живее при родителите си в [населено място], [община], а съпругът ѝ – в Турция, при своите родители. На 04.03.2020 г. било проведено и интервю с Л. З. М.. Дадените от нея отговори на зададените въпроси били оценени като неточни и противоречиви. Въз основа на горните данни директорът на ОД – МВР – Х. изразил мнение, да не бъде издавана виза. Разпитана в съдебно заседание (протокол на л. 86) Л. З. М. – А., в присъствието на адвоката – пълномощник на жалбоподателя заяви, че е подписала протокола за интервю, без да знае какво подписва. Описва с повече подробности събитията, около сключването на брака, като отрича да е получавала пари за това. Сочи точната година на раждане, на М. Е. А. –

1990 г., докато по време на интервюто е посочила 1988 г. Обяснява това, че при интервюто не бил задавани такива уточняващи въпроси.

Свидетелските показания, според Съда се дискредитират от протокола за проведено интервю (л. 75) и от споменатите по – горе писмени доказателства. Съдът приема, че свидетелят дава пред Съда показания, които са съобразени, след образуване на делото, в което е приложена и административната преписка.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“) и е изложил мотиви в подкрепа на този извод. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Коментираният по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ данни, че посочената от М. Е. А. причина да получи виза – сключен брак с български гражданин не е доказана „достоверно“. Създадено е привидно положение, че „съпрузите“ живеят заедно, в така нар. „семеино жилище“, но това обстоятелство е опровергано. Не се установява и наличие на трайна връзка между тях, тъй като няколко дни след сключване на брака турският гражданин е напуснал РБ, след което е заявил искането си да получи виза за дългосрочно пребиваване. Обобщаващият извод за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се потвърждава от обсъдените по – горе писмени доказателства, съставени в процеса на извършената съгласувателна процедура с ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ – МВР. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването на за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Възраженията на пълномощника на оспорващия за нарушения на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, са неоснователни. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е

недопустима, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 08.06.2020 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция Отказ, рег. № ANK 20000654, за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на М. Е. А. – гражданин на Турция, против постановен на 08.06.2020 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция Отказ, рег. № ANK 20000654 за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление № ANK 20000654/29.01.2020 г.

ОСЪЖДА М. Е. А. – гражданин на Р. Турция, [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № U10934181/12.05.2015 г. да заплати на Министерство на външните работи, на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: